

dr hab. Barbara Dutkiewicz, prof. AM

Katowice, dnia 15 grudnia 2024 r.

Dyscyplina: sztuki muzyczne

Akademia Muzyczna im. K. Szymanowskiego w Katowicach

Katedra Edukacji Muzycznej i Rytmiki - Specjalność Rytmika

Recenzja w przewodzie doktorskim mgr Małgorzaty Ziółkowskiej

Zleceniodawca recenzji

Uniwersytet Muzyczny im. Fryderyka Chopina w Warszawie, zlecenie podjęte zgodnie z decyzją Rady Doskonałości Naukowej na podstawie ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tj. Dz. U. z 2022 r. poz. 574 z póź. zm.)

Do nadesłanego mi pisma Przewodniczącego Rady Dyscypliny Artystycznej prof. dr hab. Pawła Łukaszewskiego informującego mnie o wyznaczeniu mojej osoby w skład komisji do przeprowadzenia przewodu mgr Małgorzaty Ziółkowskiej w charakterze recenzenta w **dyscyplinie artystycznej sztuki muzyczne**, została dołączona praca doktorska w formie dzieła artystycznego wraz z opisem. Osiągnięciem artystycznym będącym podstawą ubiegania się o nadanie stopnia doktora jest zamieszczony na płycie CD spektakl taneczny pod tytułem „**FAUST-HAUST**” zrealizowany dla Kieleckiego Teatru Tańca, który opisany został w części pisemnej pracy doktorskiej pt.: „**Analiza techniki tańca jazzowego w autorskim spektaklu „FAUST-HAUST” zrealizowanym dla Kieleckiego teatru Tańca w kontekście metodyki nauczania**”, napisanej w roku 2024 pod kierunkiem promotora - ad. dr hab. Zofii Rudnickiej.

Postępowanie jest przeprowadzane na wniosek doktorantki pisany w oparciu o ustawę z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tj. Dz. U. z 2022 r. poz. 574 z póź. zm.)

Ocena dzieła artystycznego

Jak już wspomniano osiągnięciem artystycznym będącym podstawą ubiegania się o nadanie stopnia doktora jest 45. minutowy, autorski spektakl taneczny pt.: **FAUST-HAUST**, którego premiera odbyła się 15. grudnia 2023 roku w Kieleckim Teatrze Tańca.

• Obsada premierowa - Zespół Artystyczny Kieleckiego Teatru Tańca w składzie:

- soliści: Faust - Marek Szajna, Małgorzata - Małgorzata Kowalska, Mefisto - Piotr Ziółkowski, Mefista - Joanna Płata,
- zespół: Małgorzata Boruń, Julia Domagalska, Arkadia Dziarmaga, Alicja Horwath-Maksymow, Pamela Paprota, Marta Starostecka, Klaudia Tkaczyk, Roksana

Wieczorek, Kamila Zimnowoda, Paweł Jacak, Mikołaj Wojtachnik, Kamil Zdańkowski.

- adepci: Maja Dawidenko, Hanna Podedworna, Zuzanna Talarowska, Nikodem Bardzki.

- Choreografia, przestrzeń sceniczna, kostiumy: Małgorzata Ziółkowska.
- Autor filmów i projekcji: Grzegorz Kaczmarczyk.
- Reżyseria światła: Grzegorz Pańtak.
- Aranżacja muzyki: Filip Gołda. W warstwie muzycznej spektaklu wykorzystano także nagrania już wcześniej istniejące: The Prodigy - „Smack my bitch up” oraz Franciszka Liszta - „Symfonia faustowska” w wykonaniu Chicago Symphony Orchestra pod batutą Georga Solti.

Jak stwierdza doktorantka w swojej pracy pisemnej: *„Prymarnym celem tworzenia spektaklu pt. „Faust-Haust” było zaproponowanie nowoczesnego, czytelnego w fabule widowiska tanecznego, dostosowanego do realiów współczesnego świata. Powiązanie uznanej literatury i muzyki symfonicznej w nowoczesnej aranżacji brzmieniowej z tańcem jako pierwszoplanowym elementem stało się podstawą do wykreowania dzieła „Faust-Haust”, silnego w wyrazie, komunikatywnego w obszarze wizualnym, dźwiękowo-muzycznym i treściowym dla współczesnego widza.”* [M. Ziółkowska, „Analiza techniki tańca jazzowego w autorskim spektaklu „FAUST-HAUST” zrealizowanym dla Kieleckiego teatru Tańca w kontekście metodyki nauczania”, s.125]. Fabuła spektaklu oparta została na arcydziele literackim Johana Wolfganga Goethego pt. „Faust”, na bazie którego doktorantka opracowała autorski scenariusz choreograficzny podzielony na sześć scen. Materia choreograficzna opiera się na technice tańca jazz (modern jazz, liryczny jazz i contemporary jazz) oraz elementach ruchu scenicznego. W choreografii autorka porusza problemy egzystencjalne towarzyszące współczesnemu człowiekowi (takie jak: potrzeba samorealizacji, poczucie spełnienia, nieustanna pogoń za kolejnymi wyzwaniami, potrzeba ciągłej ekscytacji, chroniczne przebudzowanie, czy prowadzące do depresji poczucie wszechogarniającej pustki). Aby ułatwić widzom możliwość głębszego zrozumienia dzieła choreograficznego doktorantka opracowała libretto spektaklu i wzbogaciła je słowem wstępnym, w którym dzieli się swymi przemyśleniami oraz zadaje kluczowe dla jej wizji spektaklu pytania dotyczące sensu egzystencji współczesnego człowieka.

W spektaklu zastosowano różne przestrzenie i poziomy komunikacji, w których występują elementy tańca i ruchu scenicznego. Rozpoczyna go Prolog: w ciemności słychać dźwięk dzwonów, który kreuje specyficzny transcendentny rodzaj skupienia rozdartego niespodziewanie przez ostre wejście muzyki (The Prodigy - „Smack my bitch up”), której towarzyszy snop stroboskopowych światła i wyłaniającą się z ciemności projekcja wideo. Widzimy w niej tańczącą spazmatycznie grupę osób i zdystansowaną spokojną postać Fausta. Mocno przykuwa uwagę zbliżenie jego zamyślanej twarzy. Materiał wideo jest bardzo ekspresyjny, dominuje tu dynamiczny montaż, przebitki tworzą przenikające się wielowarstwowe obrazy współgrające z migającym stroboskopowym światłem. Materiał wideo przedstawia nie tylko postać Fausta, ale także pozostałe główne postaci dramatu jednocześnie poprzez symbolikę ukazuje rozwiązanie akcji

scenicznej i esencję konfliktu. Pojawiają się tu: Mefisto, Małgorzata, dziecko, Diablice, alkohol, rewolwer i gra w rosyjską ruletkę co kreuje specyficzne napięcie i niepokój oraz przecucie nieuchronności ciężącego nad bohaterami fatum. Po chwili akcja równolegle zaczyna toczyć się także w żywym planie na środku sceny, gdzie początkowo pojawia się grupa tańczących dość swobodnie osób, które stopniowo ustępują miejsca na pierwszym planie (na proscenium) tańczącemu swoje diaboliczne solo mistrzowi ceremonii - Mefisto. Po chwili dynamiczna muzyka gaśnie i następuje wyciszenie - znowu słyszymy dźwięk dzwonów, oddech i bicie serca, które w ciekawej aranżacji tworzą mocno oddziałujący na emocje widzów sonorystyczny fragment muzyczny budujący specyficzne napięcie i skupienie. Obraz sceniczny zdominowany jest przez projekcję spływającego dymu, a na środku sceny Mefisto tańczy z Mefistą, której ogromne czarne skrzydła oraz niebanalny lateksowy kostium intrygują widzów.

Autorka spektaklu znakomicie łączy elementami wizualnymi i dźwiękowymi umiejętnie przetrzuca uwagę widzów i poprzez odmienne bodźce precyzyjnie konstruuje proces energetyczny widowiska. Doktorantka jako główny nośnik emocji traktuje muzykę - element, któremu opracowując warstwę choreograficzną i budując całość sceny poświęca bardzo dużo uwagi. Stwierdza: *„Rozważając wpływ muzyki na nastrój odbiorcy należy pamiętać, że muzyka budzi emocje, które uruchamiane są dzięki jej rytmowi i tempu. Głównym fizjologicznym przejawem jej słuchania jest aktywacja autonomicznego układu nerwowego. Poziom aktywacji autonomicznego układu nerwowego można utożsamić z poziomem doznawanego przez człowieka pobudzenia. Na to pobudzenie widza kładłam szczególny nacisk.”* [M. Ziółkowska, *„Analiza techniki tańca jazzowego w autorskim spektaklu „FAUST-HAUST” zrealizowanym dla Kieleckiego teatru Tańca w kontekście metodyki nauczania”* Podrozdział 3.3. *Autorski proces twórczy w spektaklu pt. „Faust-Haust”*, s.132] Świadome oddziaływanie na wspomniany „poziom doznawanego przez [widza] pobudzenia” sprawia, że pod względem przepływu energetycznego spektakl jest bardzo dobrze skonstruowany. Autorka w tym celu wykorzystuje nie tylko warstwę muzyczno-dźwiękową, ale także warstwę wizualną (kształt ruchu i bryły choreograficzne, kostiumy, kolory, scenografię, a także współczesną technikę teatralną: maszynię, światło, multimedia). Elementy te przenikają się i uzupełniają wpływając na oryginalność i integralność wyrazu artystycznego. Projekcja wideo stanowi bardzo ważny element warstwy wizualnej w całym spektaklu, jest bardzo spójnie opracowana w zgodzie z całością estetyki dzieła. Współgra z fragmentami sonorystycznymi (w których dominuje dźwięk dzwonów, bicia serca i oddechu). Ten fragment muzyczny pojawia się również na zakończenie spektaklu, w kulminacyjnej scenie samobójstwa Fausta. Spójność obrazu i warstwy sonorystycznej pomaga w uzyskaniu transcendentnego wymiaru całości widowiska. Kompozycja spektaklu domknięta jest klamrowo także poprzez materiał projekcji wideo. Autorka z ogromną świadomością możliwości scenicznych wykorzystuje je by zbudować bardzo mocny finał zostawiając widza w zadumie. Technika teatralna zdecydowanie wzmacnia wyraz całości spektaklu. Świadomość zastosowanych środków oraz umiejętność budowania napięcia scenicznego znakomicie widać na przykład w scenie finałowej. Spróbuję to pokrótce opisać: na scenie jest osamotniony Faust, wchodzi Mefisto. Dochodzi do pojedynku. Mefisto triumfuje, Faust zostaje powalony na ziemię. Mefisto i Mefista

spokojnie triumfalnie przemierzając scenę. W projekcji wideo zaczyna dominować czerwień, która zabarwia scenę. Cichnie pełna ekspresji muzyka orkiestrowa. Rozlega się dźwięk dzwonów i bicie serca. Mefisto, Mefista i Faust zamykają się w metalowych konstrukcjach w kształcie klatek (Mefisto i Mefista stoją spokojnie i czekają, aż dopełni się los tytułowego bohatera). Faust prowadzi wewnętrzną walkę. Scena zaczyna się obracać - staje się częścią otchłani, częścią kosmosu, jest poza czasem realnym. Faust idzie w kierunku wanny, wchodzi do niej i unosi rewolwer - słyszymy bicie serca. Wszyscy stoją w bezruchu na wirującej powoli scenie. Faust przykłada rewolwer do głowy. Słychać wystrzał. Ciemność - gwałtownie gaśnie światło. Widać tylko czarnobiałą projekcję - kształt chmur, może dymu? Może zachmurzonego nieba? Słyszymy bicie serca. Opada kurtyna. Jeszcze tylko, krótki film wideo - widzimy twarz Fausta zanurzoną w wannie pod wodą. Montaż wprowadza element retrospekcji i podsumowania. Wykorzystuje przebitki z delikatną twarzą Małgorzaty, a także Małgorzatą, która bawi się z dzieckiem. Pojawia się także twarz Mefista, twarz martwej Małgorzaty, postać martwego Fausta i kapiąca do wanny czerwona krew..... wszystko znika i cichnie.

Z pewnością dzięki takiemu zastosowaniu współczesnych środków wyrazu scenicznego oraz techniki teatralnej autorce choreografii będącej jednocześnie reżyserem widowiska udało się zrealizować jej początkowe założenie uwspółcześnienia klasycznej historii Fausta i przybliżyć ją do realiów życia współczesnego człowieka. Analizując to dzieło nie można nie zauważyć, że autorka spektaklu tanecznego rozumie rolę choreografii znacznie szerzej niż tylko jako umiejętność zestawiania poszczególnych pas. W swych działaniach choreograficznych próbuje zawrzeć głęboki eprzesłanie dzieła, a umiejętnie stosując nowoczesne środki przekazu wpłynąć na jego recepcję. Małgorzata Ziółkowska pisze: *„Choreografia to dla mnie nie tylko umiejętność łączenia ruchu w taniec, ale i tworzenie brył choreograficznych poszczególnych scen. Pod pojęciem choreografii rozumiem także taki sposób wyrażania emocji, myśli i uczuć, w którym zbędne są dodatkowe wyjaśnienia.”* [M. Ziółkowska, *„Analiza techniki tańca jazzowego w autorskim spektaklu ,FAUST-HAUST’ zrealizowanym dla Kieleckiego teatru Tańca w kontekście metodyki nauczania”*, s. 138] Doktorantka dodaje również, że w jej opinii rola choreografii sięga dużo dalej: *„Choreografia ma być nie tylko zbiorem wizualnych, kalejdoskopowych obrazów, ale też pewnym medium łączącym jakby telepatycznie autora dzieła z widzem. Czymś co da się poczuć.”* [M. Ziółkowska, *„Analiza techniki tańca jazzowego w autorskim spektaklu ,FAUST-HAUST’ zrealizowanym dla Kieleckiego teatru Tańca w kontekście metodyki nauczania”*, s. 138].

Omawiając samą warstwę ruchową należy podkreślić, że autorka zastosowała następujące style tańca jazzowego: lyrical jazz, modern jazz, contemporary jazz. Sięgała do nich w bardzo metodyczny sposób, manipulując proporcjami między wyżej wymienionymi stylami tak, by wypracować z każdą postacią spektaklu specyficzny język ruchowy. Każdej postaci przyporządkowała także wybrane specyficzne elementy tańca i figury. W warstwie choreograficznej spektakl obfituje w bardzo ciekawe partie solowe podkreślające osobowość postaci scenicznych oraz pełne wyrazu duety głównych bohaterów. Wiele ciekawych fraz ruchowych i plastycznych partnerowań, gdzie zastosowano całe bogactwo rozwiązań ruchowych można odnaleźć także w scenach zbiorowych, czy kameralnych (np. na dwie, trzy pary w unisonie) w wykonaniu Diabolic

i Diabłów. Autorka kształtuje ruch taneczny w sposób bardzo plastyczny i niebanalny. Ciekawie wypadają także sceny grupowe wykonywane często synchronicznie, rzadziej w opóźnieniu. Doktorantka stosuje różnorodne ustawienia przestrzenne: w szachownicy, po kole, w linii, przekątnej, gęstej grupie, luźnej rozsypce. Choreografia jest ponadto nasycona emocjami bohaterów dramatu, ekspresyjnie wykonana, czytelna pod względem doboru środków ruchowych i kompozycji przestrzennej. Bardzo wyraziście zaplanowana przestrzennie także jeśli chodzi o czytelność poszczególnych planów akcji. Znakomicie współgra z elementami scenograficznymi, kostiumami i multimediami tworząc bardzo spójną warstwę wizualną.

Na styku choreografii opartej na tańcu jazzowym, muzyki klasycznej wzbogaconej o fragmenty muzyki sonorystycznej, multimediiów, elementów scenograficznych, światła i możliwości maszynierii teatralnej powstał bardzo dobrze zaprojektowany i zrealizowany spektakl. Spektakl pełen dramatycznych zwrotów akcji, pełen emocji i ekspresji, współczesny, posługujący się współczesnymi środkami przekazu. Spektakl bardzo spójny i komunikatywny, przekazujący treści w bardzo emocjonalny-dramatyczny, czasem brutalny i dosadny sposób, który jednocześnie nie traci aury tajemniczości, skupienia, pewnej szczególnej poetyki odwołującej się do metafory i symbolu, a nawet momentami dotykający wymiaru metafizycznego.

Nie da się nie zwrócić uwagi na pewien aspekt minimalizmu w kompozycji całości spektaklu na który ma wpływ bardzo spójna scenografia, kostiumy, multimedia - także w zakresie kolorystyki i formy brył. Tworzy on specyficzny wyestetyzowany i syntetyczny obraz wizualny. Istotną rolę odgrywa tu także dopełniające tą estetykę reżyseria oświetlenia, która wpisuje się w nią i uwypukla najistotniejsze elementy każdej sceny. Można nawet użyć sformułowania, że spektakl jest brutalny i wstrząsający, a jednocześnie pełen piękna i nostalgii. Autorka stwierdza: *„Wartość artystyczna spektaklu objawia się w indywidualnym zinterpretowaniu wartości i zdarzeń uniwersalnych, więc dotyczących większości dzisiejszych odbiorców. [...] Ten spektakl poprzez nowocześnie skonstruowaną syntezę sztuki wizualnej, literackiej i muzycznej pozwoli na refleksję na wyższym poziomie intelektualnym i emocjonalnym.”* [M. Ziółkowska, „Analiza techniki tańca jazzowego w autorskim spektaklu „FAUST-HAUST” zrealizowanym dla Kieleckiego teatru Tańca w kontekście metodyki nauczania”, s. 125]

Podsumowanie oceny dzieła

W przedstawionej do oceny pracy choreograficznej widać bardzo dobrą znajomość różnych stylów tańca jazzowego oraz bogatą wyobraźnię plastyczną autorki, a także kreatywność w zakresie kształtowania ruchu, brył choreograficznych, poszczególnych obrazów scenicznych, a nade wszystko w umiejętności zbudowania spektaklu autorskiego i zapanowaniu nad całością jego przesłania oraz formy z uwzględnieniem różnych mediów. Jako pomysłodawczyni oraz reżyser spektaklu (a także autorka choreografii, przestrzeni scenicznej, kostiumów) doktorantka zrealizowała postawiony sobie cel uwspółcześnienia dzieła klasycznego. Praca ta opiera się na oryginalnym, autorskim sposobie łączenia różnorodnych środków wyrazu (ruchu; dźwięku; obrazu w żywym planie z obrazem projekcji wideo; kostiumów; elementów scenograficznych i przestrzenno-ruchowych). Autorka wykazała się dojrzałością i samodzielnością

twórczą dzięki czemu powstało znakomite wielowymiarowe, dojrzałe dzieło artystyczne.

Przedstawione do recenzji dzieło artystyczne oceniam pozytywnie.

Ocena opisu dzieła

Pracy doktorska pt.: „*Analiza techniki tańca jazzowego w autorskim spektaklu „FAUST-HAUST” zrealizowanym dla Kieleckiego teatru Tańca w kontekście metodyki nauczania*”, została napisana w roku 2024 pod kierunkiem promotora - ad. dr hab. Zofii Rudnickiej. Praca ta licząca 163 strony zawiera trzy rozdziały, wstęp, podsumowanie, bibliografię oraz aneksy, na które składają się zdjęcia, folder i plakat. Niestety w aneksie zamieszczono także spis tabel z konspektami lekcji tańca, które znajdują się w tekście Rozdziału II. Bibliografia jest źle skonstruowana - publikacje powinny być zamieszczone w porządku alfabetycznym (biorąc pod uwagę nazwisko autora książki, które piszemy jako pierwsze, a następnie jego inicjał/inicjały imienia lub imion). Pomijając te błędy należy podkreślić, że przedstawiona do oceny praca pisemna to dużo więcej niż sam opis dzieła, który zasadniczo został zawarty w Rozdziale I. oraz III. W *Rozdziale I - „Faust” Geneza dzieła* doktorantka porusza zagadnienia związane z pierwowzorem: „Faust” - przykład dramatu człowieka; faustyzm; geneza powstania dzieła literackiego oraz muzycznego; adaptacje w formie dzieła baletowego. Natomiast w *Rozdziale III - Idea spektaklu* znalazły się informacje dotyczące spektaklu autorskiego: libretto spektaklu „Faust-Haust”; scenariusz choreograficzny spektaklu; opis autorskiego procesu twórczego; inspiracje; wybór muzyki i innych nie ruchowych środków wyrazu artystycznego, analiza techniki tańca jazzowego w kontekście tworzenia choreografii i budowania dramaturgii spektaklu. W zasadzie te dwa rozdziały, podsumowanie oraz bogata dokumentacja fotograficzna dołączona w aneksie całkowicie spełnia wymóg ustawy w zakresie opisu dzieła artystycznego. Niemniej doktorantka pokusiła się o napisanie pracy o większym, głębszym znaczeniu i dużo szerszym zastosowaniu uwzględniając kontekst pedagogiczny ujęty w *Rozdziale II - zatytułowanym Metodyka Tańca Jazzowego*. Znajdziemy tu zarówno historię tańca jazzowego opisaną na ponad 40. stronach (strony 21-65); jak i metodykę nauczania (ze szczegółowym opisem elementów techniki tańca (strony 65-111). Ponad to w tekście tego rozdziału umieszczono przykładowe konspekty lekcji (strony 112-119) i opis autorskiego treningu wspomagającego rozwój tancerzy pt. „Cztery żywioły” (strony 119-121). Doktorantka rozpatruje tu również zastosowanie tańca jazzowego jako środka wyrazu w pracy choreografa - twórcy dzieła choreograficznego (strony 122-124). Rozdział II., który jest zdecydowanie najobszerniejszym z rozdziałów przedstawionej pracy doktorskiej stanowi niejako samodzielne (liczące 104 strony) kompendium poświęcone tańcowi jazzowemu. (strony 21-124).

Pracę pisemną uważam za niezwykle interesującą i wartą upowszechnienia - niemniej zaznaczam, że warto przeorganizować jej konstrukcję. Sugerowałabym zastosowanie podziału pracy na dwie części. Część pierwsza - dotycząca archetypu Fausta oraz opisu autorskiego spektaklu (w podziale na trzy rozdziały) oraz część drugą - dotyczącą tańca jazzowego, jego historii, techniki tanecznej w połączeniu z metodyką nauczania oraz jego zastosowania

w choreograficznej pracy twórczej (także w podziale na trzy rozdziały). Można również zredagować pracę w odwrotnej kolejności - część pierwsza na temat tańca jazzowego, a część druga dotycząca Fausta (jako praktyczny przykład zastosowania techniki tańca jazzowego). Taka budowa pracy pisemnej pomoże w uzyskaniu klarownej konstrukcji oraz zachowaniu proporcji pomiędzy poszczególnymi częściami.

Mimo, iż w pracy pisemnej poruszono bardzo istotne zagadnienia w ich opisie autorka nie uniknęła kilku błędów zarówno literowych jak i rzeczowych m.in.:

- na stronie 26. przypis 62. jest bardzo lakoniczne i mylące wytłumaczenie „Blue notes: zastosowanie w akordzie durowym tercji małej - molowej”. Proponowałabym powołać się na definicję z „*Encyklopedia muzyki popularnej*” tom „Jazz” opracowanego przez Dionizego Piątkowskiego, Oficyna Wydawnicza Atena, wyd. IV 2005, „*Bluenote - charakterystyczne interwały klasycznej harmonii bluesowej. Polegają na obniżeniu o około półton trzeciego, siódmego stopnia skali. Muzycy modern jazzu często stosują także obniżenie stopnia piątego.*”
- na stronie 61. przypis 120. brak miejsca i roku wydania - także w bibliografii na s. 126. brak tych informacji oraz wydawnictwa.
- na stronie 66. przypis 125. jest „Choreografia [...] pierwotnie zajmowała się układem ruchów tanecznych w balecie” w moim przekonaniu jest to bardzo myląca informacja. Brak szczegółowych informacji skąd wywodzi się sam termin i że dotyczył publikacji z graficznym zapisem tańca barokowego. Proszę uzupełnić ten przypis tak aby podane tłumaczenie terminologii z języka grackiego znalazło swoje precyzyjne i logiczne wyjaśnienie.
- na stronie 81. autorka stosuje kilkakrotnie termin „*release*” w formie spolszczonej i w odmianie - wydaje się, że jest to sformułowanie żargonowe i niepoprawne. Np. „Pierwszy wypadek - skurczu w ciele - nazywa *contraction* zaś drugi *releasem*.”, „mocniejszą pracę w *releasie*” itd.
- na stronach 104-105 autorka przedstawia rodzaje skoków i dzieli je „ze względu na ich wysokość lotu” oraz „ze względu na ich wykonanie”. W tym drugim podziale wymieniając rodzaje skoków pomija skok typu „hop”, w moim przekonaniu powinno zostać dopisane „wybicie z jednej nogi i lądowanie na tej samej nodze”.
- na stronie 134. jest „nauczyciela muzyki Emila Jaquesa-Dalcroze’a”, a powinno być „Emila Jaques-Dalcroze’a” słowa „Jaques” nie odmienia się w języku polskim ponieważ jest to nazwisko, a nie imię. Ten kompozytor posiadał dwa nazwiska. „Jaques-Dalcroze” i zwykło się odmieniać tylko drugie nazwisko.

Są to dość drobne błędy, które nie mają dużego wpływu na ogólną wartość pracy pisemnej przedstawionej do oceny. Z tego też względu opis dzieła, który stanowi praca pisemna oceniam pozytywnie.

Konkluzja

Zaproponowane do oceny dzieło, które stanowi spektakl taneczny pod tytułem „**FAUST-HAUST**” zrealizowany dla Kieleckiego Teatru Tańca w moim przekonaniu nosi znamiona oryginalnej pracy artystycznej. Autorka skonstruowała idiom ruchowy spektaklu stosując następujące style tańca jazzowego: lyrical jazz, modern jazz, contemporary jazz. Pani Małgorzata Ziółkowska zadbała o to by konsekwentnie każda z głównych postaci dramatu posługiwała się tylko sobie właściwym językiem ruchowym dobierając odpowiednie proporcje pomiędzy wspomnianymi powyżej stylami tańca jazzowego oraz poprzez dobór specyficznych kształtów i charakterystycznych kroków i figur tanecznych. Z dużą wrażliwością i wyobraźnią doktorantka komponuje poszczególne obrazy sceniczne i bryły choreograficzne. Reżyserując całość widowiska steruje napięciem emocjonalnym bardzo świadomie i precyzyjnie stosując nowoczesne środki wyrazu scenicznego, dbając o spójność estetyczną całości oraz wyraz artystyczny i głębokie przesłanie. Autorka uwzględnia także możliwości percepcyjne i emocjonalne współczesnego odbiorcy.

Przedstawione dzieło artystyczne stanowi oryginalne rozwiązanie postawionego sobie złożenia (wskazanej przez doktorantkę w pracy pisemnej) w realizacji autorskiego spektaklu, a wraz z nim także w zakresie twórczości choreograficznej. Potwierdza ono wysoki stopień umiejętności oraz świadczy o dojrzałości twórczej i umiejętności samodzielnego prowadzenia pracy artystycznej. Natomiast przedstawiony do oceny opis dzieła pt.: „**Analiza techniki tańca jazzowego w autorskim spektaklu „FAUST-HAUST” zrealizowanym dla Kieleckiego teatru Tańca w kontekście metodyki nauczania**” wychodzi daleko poza wymagania opisu dzieła, stanowiąc ponadto zwarte kompendium z zakresu tańca jazzowego (jego historii, specyfiki wykonawstwa technicznego oraz metodyki nauczania).

Przedstawione mi dokonanie doktorantki w postaci dzieła artystycznego wraz z jego opisem oceniam pozytywnie. Pani mgr Małgorzata Ziółkowskiej bez zastrzeżeń spełnia wymagania art. 187 ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tj. Dz. U. z 2022 r. poz. 574 z późn. Zm..) Pracę niniejszą przyjmuję.

dr hab. Barbara Dutkiewicz, prof. AM